

“Estar al dia de la vida social i col·lectiva del poble m'enriqueix”

“El bé no fa soroll i el soroll no fa bé. Tampoc es tracta de liderar, perquè mai m'ha agradat liderar, sinó acompanyar”

“A Salt hi ha ben poc treball i la gent ha de viure en un lloc o altre. Llavors s'ocupen pisos i això suposa un problema gros”

Fèlix Mussoll, en els locals parroquials de Salt, el passat dijous 5, amb un cartell de Joan Alsina al fons. QUIM PUIG.

Fèlix Mussoll i Segura (Canet de Mar, 1954) és capellà des de fa més de quaranta anys. Havia treballat de delineant de jove (tres anys a Barcelona i un a Girona, el primer del Seminari) i va ser un dels fundadors del Fòrum Joan Alsina, que pren el nom del capellà empordanès afusellat a Xile l'any 1973. El fòrum està format per capellans i excapellans i es reuneix cada mes. Mussoll acaba de rebre el premi 3 de Març de Salt, que distingeix persones i entitats del segon poble de la comarca del Gironès i el 41è de Catalunya en població. Mussoll, capellà de la parròquia de Sant Cugat, no té mòbil i es comunica per correu electrònic i per telèfon fix. Defensa les tres R (reduir, reciclar i reutilitzar). Atén aquest diari un dijous a la tarda amb serenor, sense pressa.

Primer de tot, què li sembla haver estat distingit amb el premi 3 de Març d'aquest any? D'entrada em va sobtar molt perquè evidentment no m'ho esperava. Quan l'alcaldeessa [Cristina Alarcón]

m'ho va dir per telèfon, que s'havia reunit, diguem-ne el jurat..., doncs jo li vaig dir: “Hi dec poder renunciar perquè no en soc pas mereixedor, ni de bon tros, perquè hi ha moltes altres persones a Salt que fan moltíssim més per la cohesió social, per les entitats, per la convivència.” I diu: “No, no, no. Això ha sortit, ha d'anar al ple municipal i no pots pas renunciar-hi.” I, bé, mira, ho accepto per al bé de la parròquia, del poble i perquè també és un al·licient, un incentiu per a mi mateix. En l'acte del premi que li van lliurar al Teatre de Salt el dia 3, la gent destacava que és un veí més, que està ficat a Càritas, al Casal de Jubilats, a l'Associació de Gent Gran de les Bernardes, a l'Agrupament Escolta Sant Cugat, a la Coral Tribana... Té temps per ajudar o per col·laborar amb tantes entitats? Sí, perquè el temps és com un xiclet, s'estira i arronsa. Llavors, per a les coses que jo crec que són importants, com ho és sempre la relació, la relació humana i la relació social, doncs es busquen estones. En lloc d'entretenir-te en algun hobby o mirant la televisió o descansant, doncs va bé participar, almenys per a mi. És una cosa prioritària i no em suposa cap esforç, per exemple, anar a veure exposicions, fer trobades amb els grups, les entitats. Això per a mi és un al·licient. Com més persones coneixes, més valors les persones. Per tant, estar al dia i al corrent de la vida del poble, de la vida social, de la vida col·lectiva, és un enriquiment meu. Ho faig amb molt de gust. No em suposa cap esforç. En l'acte de lliurament del guardó, el representant de l'entitat Agermanament Perú, Jordi Casals, va comentar que vostè havia decidit fer un món millor, que havia decidit ‘hacer algo sin hacer ruido’. Casals va esmentar algú que havia conegut vostè a Jaén, al Perú, i que deia aquesta frase. Això ho va dir el bisbe Humberto [Tapia], que ens havíem conegut quan encara no era bisbe i que va venir fa un mes. Ah, és la persona que va dir això? Per tant, vostè fa les coses amb discreció? A veure, això és una característica de la persona. Vull dir, ja ho diuen: “El bé no fa soroll i el soroll no fa bé.” Fa, no sé, més bé el poder

ser com un altre perquè el que tu dius o el que tu fas ja queda, perquè les persones es fixen més en el que fas que en el que dius. El fet de ser-hi ja diu molt de la persona. I jo penso que tampoc es tracta de liderar, perquè mai m'ha agradat liderar, sinó acompanyar. La paraula seria acompanyar processos de les persones, grups. És clar, m'agrada molt poder parlar amb persones que venen amb problemes, dificultats, etcètera; poder orientar, poder aconsellar. Això també entra, diguem-ne, dintre de la meua vocació, i m'agrada fer-ho. És encara el delegat de la Pastoral Obrera al Bisbat, no? Sí. Quina feina fa la delegació de la Pastoral Obrera [a la diòcesi de Girona] amb relació a problemes actuals com ara l'habitatge o els desnonaments? Això ho farem en dues parts: una, que és la Pastoral Obrera i, l'altra, els problemes aquests, pròpiament de Salt. Em sembla bé, em sembla bé. La Pastoral Obrera, a nivell diocesà, té una doble dimensió. Una, reunir els grups i coordinar els grups de Pastoral Obrera, és a dir, joves treballadors, dones també del món laboral, que són antigues militants de moviments cristians, capellans de barriades, religioses també inserides en barris, grups diguem-ne de reflexió sobre el món laboral, i això és en el sentit de coordinació. I després una trobada anual, que és la trobada de Pastoral Obrera, que fem conjuntament amb Justícia i Pau perquè hi ha una col·laboració estreta dins de Pastoral Obrera i Justícia i Pau. Per tant, d'una banda, la coordinació dels diferents grups que hi ha a la diòcesi i, de l'altra, la mentalització, mentalització a parròquies, sobretot, i a moviments i a grups també diocesans per mitjà de manifestos, de comunicats, sobretot el Dia de la Dona Treballadora, el Primer de Maig, el Dia del Treball Decent. I quan hi ha, diguem-ne, problemes forts amb empreses, doncs fer comunicats i fer-los conèixer. I això que em diu de Salt... Com col·labora l'Església, la parròquia de Sant Cugat [que també té una capella al barri de la Massana] en qüestions tan candents a Salt i en altres municipis de les comarques de Girona com són els desnonaments? Això entraria dins de la pregunta de quins són els problemes més grossos de Salt. Perquè, és clar, hem de tenir en compte que Salt és un poble de quasi 32.000 habitants i pràcticament quasi la meitat són nouvinguts. Llavors, què vol dir? És clar, a Salt de treball n'hi ha ben poc. Abans sí que hi havia empreses tèxtils que donaven feina a moltíssima gent [com ara la Gassol o la Coma Cros] i això era una energia econòmica forta, no? Ara no. Llavors, què vol dir? Que hi ha persones que busquen feina i no en tenen i, per tant, malviuen. I el gran problema és la falta d'habitatge i, és clar, un ha de viure en un lloc o un altre, i llavors s'ocupen pisos, i això suposa un problema gros. També, doncs, el sentit de ciutadania, d'empadronament, tot això porta problemes. Sortosament, amb l'Ajuntament es van resolent, perquè, evidentment, tenen molt d'interès que al poble cadascú tingui la seva identitat. I des de Càritas [Diocesana], és clar, es fan dues coses: incidir en les institucions públiques perquè no falti l'habitatge, que no falti diguem-ne el que és indispensable, és a dir, els drets fonamentals de tota persona humana [...]; i, per una altra banda, doncs, atendre directament les persones amb la distribució d'aliments, l'ensenyament del català, que cada vegada es fa més, no? Hi ha molts adults nouvinguts que hi tenen molt d'interès, ja que els seus fills saben català i ells també el volen aprendre. També hi ha un apartat de Càritas important: l'Espai amb Cor, que no només dona roba sinó que fa trobades amb les persones per aprendre a cosir, per fer-se coses, per fer activitats, coses de formació...; l'acompanyament escolar, perquè a vegades, moltes vegades, hi ha dificultats d'aprenentatge per als fills de nouvinguts, per la llengua. Doncs Càritas això ho fa. Per tant, això jo penso que és una de les coses importants de Càritas, que també és part de la parròquia, tant a Sant Jaume com a Sant Cugat, les dues parròquies de Salt. Vostè forma part de la Taula pel Diàleg Interreligiós de Salt. Sí, jo ho considero molt important. Com treballen amb els representants de les altres religions que es professen a Salt? Jo quan vaig arribar feia un any que s'havia format la Taula de Diàleg Interreligiós, que considero importantíssima de cara a la convivència, la cohesió social i la bona relació. La formen els representants de totes les tradicions religioses de Salt, que solen ser 16, 18... I aquí el que és fonamental és el coneixement mutu. Ens expliquem què fem, les festes, les tradicions, la manera de pensar, la manera de veure les coses. Mirem de fer sortir temes que ens ajudin a la convivència, la bona relació, i també conèixer mútuament els llocs de reunió i de culte, els diferents llocs. Llavors ens convidem quan hi ha festes, per exemple el final del Ramadà o quan hi ha la festa dels sikhs. Perquè, és clar, bàsicament a Salt hi ha tres grans branques religioses: una, la musulmana; l'altra, els sikhs, i l'altra, les esglésies evangèliques cristianes, que n'hi ha de centreafricanes, llatinoamericanes, i la catòlica, que són les dues parròquies [Sant Cugat i Sant Jaume]. [...] Nosaltres, aprenent de les cultures que venen de fora, ens enriqueixim com a persones i com a ciutadans. I els que venen de fora, que es van diguem-ne integrant –per dir-ho així– en la nostra cultura, doncs també aprecien

que ens interessem per ells com ells s'interessen per la nostra. I és clar, és un intercanvi, una interrelació important. El març del 2025, fa just un any, hi va haver nits d'incidents als carrers pel desnonament d'una família amb menors i en què estava implicat o afectat un dels imams de Salt. Hi va haver detinguts i problemes d'ordre públic. Què li va semblar? Com ho va viure? Això va ser molt conegut. És clar, també des de la Taula del Diàleg Interreligiós ens vam interessar i vam veure el problema que hi havia. És clar, d'una banda vam fer costat, diguem-ne, a la persona que patia aquest desnonament, no? Però de l'altra banda també hi havia una certa inestabilitat aquí. Per tant, no és un cas, diguem-ne, molt definit i molt clar per dir si hem de posar-nos de costat, a favor o en contra, sinó que hi havia els pros i els contres. Però la primera reacció va ser interessar-nos i veure, d'una manera o altra, què hi podíem fer. O sigui, aquesta era la primera reacció, i per això ajuda molt la Taula de Diàleg Interreligiós. Va ser un dels fundadors del Fòrum Joan Alsina. Hi continua vinculat? El Fòrum Joan Alsina va néixer arran d'una reculada, per dir-ho així, de la institució, de l'estructura eclesiàstica, el 1999, davant una tendència conservadora i integrista. I els tres objectius importants són seguir la línia del [Concili] Vaticà II, que és una línia oberta de cara a la renovació de l'Església, de cara a la societat; després el sentit comunitari, promoure comunitats cristianes compromeses, i el tercer, que potser és el més important, seguir una línia evangèlica, és a dir, seguir l'Evangeli com a base principal. Llavors en això hem tingut molts problemes perquè ens vam haver d'enfrontar amb la jerarquia diocesana. Espanyola o romana? Això no ho sé, si va arribar a tant, però diocesana segur. I això que deies d'estar al costat dels pobres i marginats, evidentment és una conseqüència de l'opció diguem-ne evangèlica, que porta a tenir preferència precisament per les persones més necessitades. Però això no portaria problemes si no hi hagués enfrontament amb l'estructura. Per tant, nosaltres pensem que l'Església ha de progressar i cada vegada hi ha d'haver més obertura. Per exemple, nosaltres ens vam trobar molt a gust quan va sortir el papa Francesc [el jesuïta argentí Jorge Mario Bergoglio va rellevar Benet XVI i va ser papa del 2013 al 2025], perquè precisament el papa Francesc deia coses que nosaltres ja havíem dit quinze anys abans i ens havia desqualificat. Joan Pau II us havia desqualificat? No, ens havia desqualificat el bisbe, la jerarquia diocesana. El bisbe Pardo? Llavors era el bisbe Carles Soler. [bisbe de Girona entre el 2001 i el 2008]. Ens volia fer callar i ens va desqualificar, tot això ha quedat escrit. Però és una ironia veure com quinze anys després el papa Francesc diu el mateix que nosaltres dèiem, amb paraules diferents. Això ens va plaure molt. Per això, quan el papa Francesc va començar amb tota la seva renovació, el Fòrum pràcticament va deixar de dir res. [...] Això que deia de l'Església, de més obertura. És partidari que els seglars, gent [laica] no vinculada a l'Església, o fins i tot les dones, prenguin part en les prediques o les homilies? Quin paper pot tenir la dona en l'Església del segle XXI? A veure, personalment i com a Fòrum també, jo penso que és un exemple cada poble, no?: per petit que sigui, té l'alcalde i regidors, que se'n fan càrrec, i és rotatiu. Doncs jo penso que cada poble, cada comunitat cristiana, per petita que sigui, pot tenir el seu responsable, que pot ser rotatiu, i el consell parroquial, que es fan càrrec de la missió pastoral en aquell poble. No cal que, si no hi ha capellans, tanquem parròquies. O agrupar parròquies i donar una feina excessiva als capellans, que han d'anar amunt i avall. O sigui, tot cristià, pel fet de ser-ho, és responsable de l'evangelització. I la parròquia no és del capellà, la parròquia és de les persones que se l'estimen i la senten seva, ni més ni menys. I, per tant, aquí hi ha un problema: que el que no fem per convicció ho fem per necessitat. I llavors això, evidentment, arribarà que hi ha cristians i cristianes formats, responsables, o es poden formar i responsabilitzar, perquè cada comunitat cristiana tingui el seu coordinador, el seu responsable, i que sigui rotatiu. I per tant les persones també s'estimen la parròquia i atenen els tres punts bàsics, que són la formació de la fe, la catequesi, el culte i la caritat. Ho veiem d'aquesta manera. Però es veurà una dona portant una celebració religiosa o no? Jo crec que sí, perquè ja hi ha dones, dones i homes, evidentment, que fan celebracions de la paraula i de la comunió. Això pot anar avançant, és un primer pas.

Publicat a:

-Setmanari Girona 13-03-2026, Pàgina 12

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/2626507-estar-al-dia-de-la-vida-social-i-col·lectiva-del-poble-m-enriq>

ueix.html